

KIS NAP

... MINT HA CSAK SZENDEREGNE. (Lásd a 37. lapon.)

LIII. köt. 3. szám.

Ára negyed-evre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. július 18-án.

A TÜNDÉREK KERESZT-LÁNYA.

— Tündéri vigjáték három felvonásban. —

— Képekkel. —

(Vége.)

Harmadik felvonás.

Harmadik jelenet.

Epe, gunyosan kacagva jön.

HA HA HA! Futnak, bujnak a drága szép testvérek! Ismét megvertem, csuffá tettem őket! A jeles hős, kit messze napkeletről bűbajos álmokkal csaltak ide, kigyóm elől vitézül megfutott. És így fog járni mind, ha még annyi jön is; ezen az erdőn át nem hatol egy sem, bár mint erőlködtek, szép testvéreim. S a mai napra ha leszállt az éj, akkor lejárt a vég határidő, enyém a préda menthetetlenül. Szép három testvér, rajta, csak tovább! Próbáljátok megmenteni kereszt-leányotokat, jót állók róla, hogy nem sikerül, holnap ilyenkor már halott leszen és végre mégis enyém a győzelem.

De most nagyon résen kell állanom, mert még nem mondtak le a küzdelemről. Jól láttam, közelg egy másik vitéz. Tudom már azt is, mily természetű . . . hm! Ez nem fog megijedni semmitől. De ne legyen Epe a nevem, ha valamiképp csuffá nem teszem! De hogyan? De hogyan? . . . Egy pásztor-lány jön . . . Pompás! Most már tudom, mit tegyek.

*

Negyedik jelenet.

Epe, Pór-leány.

Pór leány (kezében nagy pásztor-bottal.) No, tovább már nem megyek . . . nem is vettem észre, hogy ily messze tévedtem . . . ez itt már az elátkozott erdő. (Lásd a

képet a 37. lapon.) Itt nem jó sétálgatni. (Megfordul és menni akar.)

Epe. — Megállj csak, kis leányom!**Pór leány** (ijedten.) Jaj! Minden jó lélek dicséri az Urat! (Keresztet hány magára.)**Epe** (barátságosan közeledik.) No no, ne ijedezz, kicsikém! Nem bántalak én; inkább szerencsésé teszek, ha egy kis szivességgel szolgálsz nekem.**Pór leány.** — Ugyan? És mi volna az?**Epe.** — Csekélység az egész. Jutalmad pedig nagy leszen. Most szegény vagy, utolsó a faluban, a mások libáit őrzöd a betevő falatért. No's, hát holnap gazdag leszel, kastélyod lesz, hintón járhatsz és bársonyba öltözől.**Pór leány.** — Ne mondja! Aztán mivel szolgálhatnám meg ezt a nagy szerencsét?**Epe.** — Jöjj velem, mindjárt megmondom; de itt nem beszélhetünk, mert látom, jön valaki. (El mind a ketten.)

*

Ötödik jelenet.

Deli, majd Tünde, Hajnal, Csillag, később a pór-leány.

Deli (körül nézegetve jön.) No, végre! Csak hogy valahára idáig jutottam! Már bizony unni kezdtem a sok kutatgatást. De semmi kétség, ez már csakugyan az az elátkozott erdő, amelybe ha behatolok, szép király-lány feleséget s vele királyságot kapok. (Kihuzza a kardját és megindul a sűrűség felé.) No, hát hol vannak azok az óriások, sárkányok vagy fenevadak, akik védik a varázs-erdőt? Elő szaporán! Gyorsan szeretem végezni a dolgomat! (Áll és vár.) Itt ugyan még egy mókus sem mukkan. Alkalmasint beljebb leskelődnek. Hát menjünk beljebb! (Megindul, de nem tud a sűrűségbe behatolni.) Itt nem lehet

bejutni. Pro
hiába erőlkö
kány! Hát

Tünde } (a
Hajnal } b
Csillag } j

Deli (meg
nöm a jó t
de már biz
nát nem ve
be vagy ma

Tünde. —
a kitartó fá

Deli. —
ha oly nagy
megkísérlem
bokrok szét-

Pór-leány
de furcsa!

Deli (meg
tán bizony

Pór leány
Deli. — E

te csöppség

Pór leány
mikor a vité

ahol még s
mesze innen

lyen eljutha
őrzi az uta

Deli (mohó
Pór leány

jártam ott.
óriáshoz, m

azt mondja
ját őrzi.

Deli. —
tudnál oda

mazlak.

bejutni. Próbáljuk emerre jobbra. (Ott is hiába erőlködik.) Millió sárkány és boszorkány! Hát sehol sem lehet bejutni?

Tünde (a háttérben megjelenve.) *El ne csüggedj, jó vitéz!*
Hajnal *Tied lesz a győzelem,*
Csillag *Csak kísérjen okosság,*
Kitartás és türelem!

Deli (megpillantva a tündéereket.) Köszönöm a jó tanácsot, bájos tündér alakok, de már biz' én attól tartok, hogy sok hasznát nem veszem. Itt csak egér surranhat be vagy madár fönn a magasban.

Tünde. — Bejutsz te is, csak ne rösteld a kitartó fáradalmat.

Deli. — No, már az nem kenyerem. De ha oly nagyon biztattok, hát még egyszer megkísérlem. (Ujra neki fog a sűrű, tüskés bokrok szét-hajtásának.)

Pór-leány (belép és hangosan nevet.) Ni, de furcsa! Mit mivel az a vitéz! Hihihí!

Deli (megfordul.) Ej, te inczi-finczi lányka, tán bizony rajtam nevensz?

Pór leány. — Nem is máson, hihihí!

Deli. — És ugyan miért nevensz rajtam, te csöppség?

Pór leány. — Már hogy ne nevetnék, mikor a vitéz ur itt akar bejutni az erdőbe, ahol még soha senki be nem jutott, nem mesze innen pedig ösvényt találhat, amelyen eljuthat egészen odáig, ahol az óriás őrzi az utat.

Deli (mohón.) Micsoda? Tudsz olyan utat?

Pór leány. — Hogy ne tudnék? Sokszor jártam ott. Persze, közel nem mentem az óriáshoz, mert az mindenkit agyon üt... azt mondják, egy elátkozott kastély utját őrzi.

Deli. — Azt, persze hogy azt. És el tudnál oda vezetni? Gazdagon megjutalmazlak.

Pór leány. — Ó nagyon szívesen. De én nem leszek az oka, ha az óriással meggyül a baja.

Deli. — Bizd csak reám! Így már nagyon jól van a dolog, gyerek-játék az egész. Az óriással hamar végzek és aztán czélnál vagyok. (Indul.)

Tünde *Ne menj vitéz, fordulj vissza!*
Hajnal *E leányból ármány beszél!*
Csillag *Ne hidd el, hogy könnyű uton*
Elérhető a messze czél!

Deli. — Ne higyem? Mért ne hinném? Elvezet az óriáshoz, azt lekasabolom, azután egy-kettő!... benn termek a kastélyban és megszabadítom a király-kisasszonyt. Menjünk! (El a pór leánnyal.)

Tünde (busan.) Ismét a gonosz Epe ármánya!

Hajnal (sohajtván.) Hatalmas hős, de mi haszna vitézsége, ha nem jár vele bölcs megfontolás? (Kivülről gunyos kacagás hallatszik.)

Csillag. — Halljátok! Ismét kacag az ármányos Epe!

Tünde. — Nem hiába! Cserben hagyott mind a két vitéz, akiben reménykedénk. Egyiknek a bátorsága, másiknak esze kevés. Az idő pedig úgy rohan! Már csak órák vannak hátra és ha nem jön új vitéz, különb minden eddiginél...

Tünde. — Akkor kedves kereszt-lányunk örökre veszve van!

Hajnal. — Még van egy kis reménységem... im, ismét jön egy vitéz. (Hátra huzódnak.)

*

Hatodik jelenet.

Tünde. Hajnal. Csillag. Levente, később Epe.

Levente. — Eljutottam tehát végre a rémes erdő szélére, kezdődik a küzdelem.

*

Egy életem, egy halálom, a nagy célra reá szánom — hátha célom érhetem? Szegény ártatlan király-leány! Ott feküszik elbűvölten s ne akadjon bátor ifju, aki a varázst megtörje? Megkísértem. Kincs nem csábit, nem kell semmi jutalom, de hogy ártatlan szenvedjen, azt eltűrni nem tudom. Most csak tudnom kellene, jó irányban megyek-e?

Tünde
Hajnal
Csillag

*Jó uton vagy, nemes ifju,
Menj csak mindig egyenest,
Menj sietve s célhoz érhetsz
Mielőtt leszáll az est.
Ne térj jobbra, ne térj balra,
Csábitót ha látsz: ne halld!
Minden vésszel daczolj bátran
S kivivod a diadalt.*

Levente. — Köszönöm a biztató szót, ti csoda-szép alakok! Bár veszélyt is emlegettek, vissza én nem riadok. (Megindul az erdő felé.)

Tünde. — Jaj, Epe jön! Meg ne lásson! (Hátra huzódnak sűrű bokor mögé.)

Epe. — Megállj, boldogtalan ifju! Ott vesztedbe rohannál.

Levente. — Vesztembe? Az nem bizonyos. Veszély várhat, azt tudom, de az vissza nem riaszt.

Epe. — De mért kockáztatnád szükségnélkül ifju életedet? Tudom én, hova törekszel, de oda több ut vezet. Emitt balra olyan ut van, melyen semmi baj sem ér. Megmutatom, jőjj velem!

Levente. — Könnyű módon nagy célért érni? Nem, azt el nem hiszem. Az az ut nem vinne célhoz. A veszélyt nem rettegem, csábitásod megvetem.

Epe. — Sujtson hát a végzeted! Végórád megérkezett!

Levente. — Csábitottál, most fenyegetsz; jobb, ha rád sem ügyelek. Előre! (Neki indul az erdőnek. Egy bokor alól hirtelen óriási kigyó emelkedik magasra és sziszegve mellen marja Leventét, aztán eltűnik. Levente a melléhez kap.) Ó, undok féreg . . . azt hiszem megmart . . . Hogy éget a seb . . . (tántorog) szédülök . . . ó! (Leroskad a földre.) Végem van!

Epe (kár-örvendő gyűlölettel.) Igen, véged! Megvetted óva intő szavamat s meg kell halnod! Most már bizton elérem a célomat. (El)

Levente (nagy erő-feszítéssel fél-térdre emelkedik.) Meghalni, ifjan, célom el nem érve? Kegyelem végzet! . . . Tévedtem tehát, hogy azt a kedves biztatást követtem? . . . Nem sajnálnám hogy elvész életem, csak ne hiába veszett volna el! Örömmel halnék meg, ha életem árán meg volnál váltva te, szegény király-leányka, kit az átok sujt! . . . Ó, ez a seb . . . mily szörnyen éget! Érzem, halálom közeleg!

Tünde
Hajnal
Csillag

*Még ne csüggedj, még van
mentség!
Az a fehér kis virág,
Mely ott virít közeledben,
A sebedre gyógy-írt ad.*

Levente. — Uj reménységgel biztatnak . . . megkísérlem . . . lám igaz. (Szét néz.) Itt az a kis fehér virág . . . (letépi.) Ó, adj újra életet, hogy minden vésszel daczolva folytathassam utamat. (Keblére szorítja a virágot.)

Tünde. — Halljátok-e, jó tesvéreim? Tán most nem csalatkozunk.

Hajnal. — Élni vágy, de csak azért, hogy bátran küzdhessen tovább.

Csillag. — Igen, igen, csak segítsük! A bős Epe azt hiszi, hogy már halál martaléka a hős ifju. Ámde most csalódnai fog.

Levente
(fözláll.)

Igaz! Igaz!
E csodás
kis virág
meggyó-
gyította se-
bemet. Ere-
ben újra pez-
a vér, erőm,
zalmam u-
vissza tér.
felé.) Köszö-
bajos alakok
kedem, hogy
igaz barát-
hát tovább!
vész törjön
ran szeméb-
(Megindul a

(Változás. Szegény királyi palotában terem, mint a vonás utolsó

Hetedik

A király. A király-kisasszony. Udvar-hölgy. A szakács. Álomban, új helyzetben, ar felvonás vége

Lev

Levente

bozva belép daltatos itt Mily hangság e nagy Sehol élő a legparát (Megpillantjat.) Ah!

Levente

(fölsáll.)

Igaz! Igaz!
E csodás
kis virág
meggyó-
gyítottase-
bemet. Ereim-
ben újra pezsg
a vér, erőm, bi-
zalmam újra
vissza tér. (A tündérek
felé.) Köszönet nektek
bájos alakok. Nem két-
kedem, hogy ti vagytok
igaz barátaim. Előre
hát tovább! S akármí
vész törjön felém, bát-
ran szemébe nézek én!
(Megindul a sűrűség felé.)

*

(Változás. Színhely: a ki-
rályi palotában ugyan-az a
terem, mint a második fel-
vonás utolsó színjében.)

Hetedik jelenet.

*A király. A királyné. A ki-
rály-kisasszony. Zászlós
úr. Udvar-hölgy. Az apród.
A szakács. A bohóc, mind
álomban, ugyanabban a
helyzetben, amelyben a 2-ik
felvonás végén elaludtak.*

Levente.

Levente (lassan, ha-
bozva belép.) Mily cso-
dátos itt minden! . . .
Mily hangtalan néma-
ság e nagy palotában!
Sehol élő lény, sehol
a legparányibb nesz.
(Megpillantja az alvó-
kat.) Ah! Itt van az

. . . EZ ITT MÁR AZ ELÁTKOZOTT ERDŐ.
(Lásd a 34. lapon.)

elbűvölt királyi csa-
lád . . . Élnék-é? Va-
lóban csak álom tartja
őket dermedésben? Ó!
Szivem úgy dobog!
(Meglátja a király-kis-
asszonyt.) Ez ő . . . ez
ő, a csoda-szép király-
leány! . . . Mint ha
csak szenderegne . . .
(Lásd a képet a czim-
lapon.) De ő, fölébred-é?
(Közre megy.) Bájos
király-kisasszony . . .
ébredj! . . . Nem hallja
szómat . . . Remegek . . .
talán már elkéstem . . .
Él-e még? Megtapin-
tom. (Kezével végig si-
mitja a király-kisasszony
homlokát és haját.) Igen,
igen! ÉL! ÉL! Győ-
zelem!

A király - kisasszony

(fekvő helyzetéből gyor-
san fölülvé, mialatt mind
a többiek is hirtelen
föltrezennek.) Oly fáradt
voltam! Azt hiszem, el
is szunyadtam egy ki-
csit. De mi! Ki ez
az idegen ifjú s miért
mosolyog oly boldo-
gan?

A király (a ki-
rálynéhez.) Ugy
látszik, kedvesem,
a hosszas vára-
kozásban elszen-
derültél?

A királyné. —
Én? Dehogy! Ép-

penséggel nem! De mint ha felséged szunyókált volna . . .

A király. — No persze! Éppen arra érek rá, mikor az utolsó huzásra készülök, hogy megnyerjem a játszmat.

A szakács (mérgesen az apródhoz.) Ne bosszants! Még azt mondja, hogy itt állva elaludtam! Mikor mint ha parázon állnék, úgy félttem a remek ételeimet!

A bohóc. — No, én nem tagadom; nekem úgy látszik, mint ha elbóbiskoltam volna egy kicsit. De nem tarthatott sokáig . . .

*

Nyolczadik jelenet.

Voltak, Tünde, Hajnal, Csillag.

Tünde (a bohóc szavait már hallotta.) No, nem tovább, csak kerek száz esztendeig.

Mind (akik aludtak.) Mi . . . micsoda? Száz esztendeig?

Hajnal. — Ugy van, mert utól ért a veszedelem, melyet a gonosz Epe zuditott reátok s melyet mi, mint jó barátok, száz esztendő álomra enyhítettünk.

A király-kisasszony. — Ó! Hát én most már száz esztendő anyóka vagyok!

A bohóc (a szakáchoz.) No, remekelhetsz! Föltálmahatod a száz esztendő sültet, kókot, mely ott rekedt a konyhádon.

Csillag. — Csak ne aggódjatok! Száz esztendő álmatok mint ha csak egy perc lett volna. Semmit sem vénültetek és a hol egykor megszakadt, ott folyik újra tovább életetek.

A király. — No, így már se baj. De hát mi történt? Jól emlékszem, épp lakomára készültünk annak öröme, hogy egyetlen drága leányunk elkerülte a veszedelmet, mellyel a gonosz tündér fenyegette. Mert tizenöt éves lett, de orsó nem került kezébe.

A király-kisasszony. — Orsó? De igen. Épp a születésem napján egy öreg anyókat láttam, aki font. Kezembe adta az orsót . . . megszurtam rajtam az ujjam s rögtön nagyon álmos lettem . . .

A bohóc. — S ezért aztán mi mindnyájan bóbiskoltunk kerek száz esztendeig.

Tünde. — Semmi kétség, az ármányos Epe csalt törbe. S kicsibe mult, hogy végképen és örökre el nem szenderültetek.

Hajnal. — Igen, mert a gonosz Epe rémes erdővel vett körül s száz év alatt sok jeles hős próbálkozott hasztalan, hogy behatoljon hozzátok és megtörje a varázst.

Csillag. — De jött végre egy hős vitéz, aki nemes, tiszta szívvvel, halni készen szállott szembe minden vésszel, diadalmat aratott, s megmentett mindnyájatokat.

A király. — Hol van? Hol e nemes vitéz?

Tünde (elő vezeti Leventét.) Félre vonult nagy szerényen. (A király-kisasszonyhoz.) Im, kedves kereszt-leánykám, ez a te hős szabadtód, légy hozzá háladatos.

A király-kisasszony. — Hogy tudnám ezt meghálálni? Annyi kincsem nincs nekem, de a meddig élek, neki lesz szentelve életem.

A király. — Ugy van, lányom, eltaláltad. Jer keblemre, hős vitéz! Feleségül vedd a lányom, s vele fele királyságom!

A bohóc (a szakáchoz.) Konyha-művész, most siess, forrjon hamar a leves, mert ugy-e, király koma, most már jön a lakoma?

A király. — De jön ám! S jön a nagy vigalom, hegyen-völgyön lakodalom három hétig és három nap, a koldus is sült libát kap. Aztán pedig holtiglan éljen kiki boldogan.

VISSZA

SÜRÜ zöld e
Hollók károga
Kivül nagy
Szivesebben s

Egyre károga
Vissza szálln
Valamit érze
Csakugyan!

»S ni! Gazd

Mig elő nem
A héját föl
Mind utolsó

Patakra les
Amint egysz
Két hattyu e
S mérges sz

A két éhes
Gondolkozik
A hattyu-sz
Költvén toj

S Z

(K)

HÁTOGAT

kedves
nagyon rég
milyen a vi

Fifi cizic
fogadta ked
nát is ado
jó-izüen elo
lapon.) erről
mást jót is,

— Most
kodtam és
latlan! Nem
cizicáknak

— Micsó
rólunk rossz

VISSZA VERT TÁMADÁS.

(Képpel a 41. lapon.)

*SÜRÜ zöld erdőnek árnyas közepében,
Hollók károgása hallatszik egy végben,
Kívül nagy a meleg, szur a nap dárdája,
Szívesebben szállnak a hűvös homályba.*

*Egyre kárognak... vallj' mit akarhatnak?
Vissza szállnak s ismét egy pont fele tartnak,
Valamit érzett meg a szimatjuk ottan...
Csakugyan! ... négy fehér tojás egy sarokban.*

»S ni! Gazdája sincsen! Hamar csapjunk rája,

*Mig elő nem kerül igazi gazdája!
A héját föl vágjuk s csőrünk' bele ütjük,
Mind utolsó cseppig ki is szürcsölgetjük!«*

*Patakra leszállnak s neki is vágnának,
Amint egyszeribe mozdulnak az árnyak...
Két hattyu elő tör, szárnyukkal suhognak,
S mérges szisszenéssel feléjük vagdosnak.*

*A két éhes holló erre meg is szeppen,
Gondolkozik... aztán végre tova rébben.
A hattyu-szülék meg vissza usznak gyorsan,
Költvén tojásikat a sötét bokorban.*

SZÓ ÉS TETT.

— Apró cicza-mese. —

(Képekkel a 41. és 45. lapokon.)

BÁTOGATÓBAN volt a Bibi cicza az ő kedves Fifi cicza-komájánál. Már nagyon rég nem látta, már azt sem tudja, milyen a világ ott az alsó-végen.

Fifi cicza-asszonyosság nagyon szívesen fogadta kedves komáját és persze jó ozzonát is adott. Ozsonnalgatás közben pedig jó-izüen elcsevegtek (Lásd a képet a 44. lapon.) erről is, arról is, és találtak egyet-mást jót is, de még több rosszat a világon.

— Most is, ide-jövet, ugyancsak boszankodtam és röstelkedtem, szolt Bibi. Hallatlan! Nem is hittem volna, hogy nekünk ciczáknak olyan rossz a hírünk!

— Micsoda? pattant föl Fifi. Ki mer rólunk rosszat mondani?

— Ó, sajnos, sokan! Még a verebek is azt csiripelték az ereszről: »Ni, ott megy az a kegyetlen cicza, a vér-szopó! Bizonyosan megint gyilkos terven tör a fejét, megint madárkát vagy egérkét akar fogni, a gonosz szörnyeteg!«

— Hm! Azt mondták? Hm, hm! Hát persze... nem tagadhatjuk, hogy hébe-hóba megtettük...

— Igaz! De én ezentul nem teszem. Nem én! Jámbor, erkölcsös életet fogok élni. Nem bántok többé sem madarat, sem egeret.

— Nagyon jól beszél, kedves Bibi koma. Én is be fogom ezentul érni a tejecskével, csontocskával. Megmutatjuk, hogy szelid, ártatlan jószágok vagyunk.

— És példát adunk az egész cicza-nemzet-ségnek, hogyan szeresheti vissza jó hirnevét.

— Persze, persze! helyeslé Fifi.

De már csak nagyon szórakozottan helyeslé s nyomban föl is kelt és a sarokba futott. Bibi pedig nem kérdezte, miért ment oda, hanem hirtelen fölvillogó szemmel utána sietett és ott melléje állt aztán mind a ketten feszulten lesve néztek (Lásd a képet a 45. lapon.) a nagy almárium felé, mely alól kaparászás és vékonyka czinczogás hallatszott. Az ám, csakugyan, az öreg Farkinczás egér-apó mondá:

— Ne féljete, gyerekek, most már bátran kísétálhatunk. Hallottam, mikor az imént megfogadták, hogy nem bántanak többé minket egereket.

Elő is bukkant Farkinczás három kis egérrel, hajh!... de ugyancsak eszök nélkül menekültek vissza. Mert alig hogy kidugták a fejöket, Bibi és Fifi hatalmas szökkenéssel ott termettek, csak hogy, nagy bosszúságukra, elhamarkodták az ugrást, az egérkéek szerencsésen megmenekedtek. Az almárium alól pedig Farkinczás így szolt:

— Ó, ó, gyönyörüséges cicza-komák! Hát eddig tartott a jámbor fogadalom? Mihelyt az első egér elébetek akadt, már vége lett a jó erkölcsnek? No, legalább most már tudom, hogy akinek gonosz a tette, annak semmit sem ér a szép szava!

EGY TÁL FRISS TEJ.

*JAJ, meleg van, nagy meleg —
Szinte el is ernyedek!
Itt a friss tej, kis ciczáim,
Én is tartok veletek.*

*Mikor nyalja: oly bohó!
No csak ciczus!... hó, hohó!
Hát velem már nem is gondolsz?
No, ne légy már oly mohó!*

*Bánja is azt a cicza!
Mig jól esik, csak issza —
De már most dosztig lehettek...
Sicez odébb, Kaczor, Micza!*

A BERTIKE GYŰJTEMÉNYE.

— Beszélyke. —

— TUDOM már! Ez lesz az igazi! Ezen nem fognak nevetni, ez valóságos kincs lesz, tudósok is meg fogják bámulni. De jó, hogy ez a könyv eszembe juttatta!

Ugy látszik, az a könyv ezzel be is töltötte a feladatát, mert Bertike becsapta és lecsapta az asztalra.

— Igen! A természet-rajz gyönyörű tudomány, és majd bámulnak, hogy milyen szép gyűjteményt szedek össze.

Mert Bertinek nagy kedve telt a gyűjtésben. Csak hogy eddig nem igen volt vele szerencséje, pedig már többfélébe belefogott. Természetesen ő is elhasznált levélbélyegeken kezdte s ez a gyűjtemény nagyon biztatólag indult. Mindjárt az első pár nap alatt együtt volt a nálunk járatos valamennyi levél-bélyeg. Ezeket azonban senki sem akarta megbámulni; maga Berti is azt mondogatta, hogy ez csak az alap, majd jönnek hozzá a ritka példányok Ázsiából, Amerikából és mindenféle külföldi országokból. Csak az volt a hiba,

hogy sem
a hegyvidé
Ázsiával, s

— Ez
pénzeket fo

hogy sem ő maga, sem senki más abban a hegyvidéki faluban nem levelezett sem Ázsiával, sem Amerikával, sem semmiféle

külső országgal és így a nagy reményekkel megindított gyűjtemény hetek múlva is csak olyan szerény volt, mint az első napokban.

VISSZA VERT TÁMADÁS. (Lásd a 39. lapon.)

— Ez nem ér semmit. Inkább régi pénzeket fogok gyűjteni, gondolá Bertti.

Igen, ennek is hamar együtt volt az alapja. Egy napon a kertben turt-kapált

Misivel, a kertész fiával s a kapa valami kemény kis tárgyba ütődött. Három pénzdarab került elő a földből. Misi eleinte merész reményeket táplált, hogy nagy kincset fog ott találni, de bizony hiába ástak tovább, nem került semmi egyéb elő.

— Nem baj, azért mégis kincset találtunk, szólta Bertti. Ezek bizonyosan ősrégi pénzek, talán az Árpád-királyok korából, vagy éppenséggel még a rómaiak idejéből. És talán arany pénzek, csak nagyon megrozsdásodtak.

Hogy az Árpád-királyok vagy pedig a rómaiak korából valók-e, az mind-örökre kétséges maradt, mert annyira meg voltak kopva, hogy semmiféle kép vagy irás nem volt rajtuk megkülönböztethető; ellenben az hamar kitűnt, hogy nem aranyból, hanem csak rézből valók, sőt az öreg szakácsné fitymálva mondá:

— Emlékszem én a gyerek-koromból ilyen réz-pénzre; közönséges váltó-garasok. Volt ilyen akkoriban millió, öregebb embereknél ma is van sokfelé, mert sokan eltettek egy-két darabot emlékül.

— No persze! Ért is maga a régiségekhez, felelé Bertti boszusan. Bizonyítsa be, hogy nem az Árpád-korból valók.

Erre az öreg szakácsné nem vállalkozott, már csak azért sem, mert nem volt egészen tisztában vele, hogy mi volt és mikor volt az az Árpád-kora? Bertti tehát erős meggyőződéssel vallotta, hogy azok a pénzek Árpád-korabeliek, Misi pedig hűségesen támogatta, amint illetett is, mikor Bertti urfi őt úgy szólván pajtásának tekinti. Annyit már csak meg lehet tenni a barátság kedvéért.

De hát ennek a szép reményü gyűjteménynek is az lett a szomorú sorsa, hogy

nem tudott nagyobbra növekedni. Hiába kapálgattak Bertti és Misi hol itt, hol ott a kertben, udvaron, mezőn, erdőben... az Árpád-korbéli magyarok nem hullajtottak el több pénzt ezen a tájékon. És másféle sem akadt. A három ócska pénz végre már jóformán elfeledten pihent az asztalfiában.

Ilyen tapasztalatok után nem csoda, hogy fölragyogott a Bertti arca, mikor még egyszer végig gondolta legujabb tervét.

— Igen, ez pompás lesz, érdekes, igazi tudományos gyűjtemény. Tojás-gyűjteményt szedek össze... amilyen madár csak él a vidékünkön, mindegyiknek itt lesz a tojása a gyűjteményben. Akármelyik természetű is tanulhat majd belőle.

A mama nem volt annyira elragadtatva. Először is aggodalmi támadtak, hogy a Bertti nadrágja nem fogja-e kárát vallani ennek a gyűjteménynek; de meg aztán és főképen kifogása volt a madarak fészkeinek kifosztása ellen, mert komoly tudományos czélból ez, kivételkép, megengedhető, de nem gyerek-játék kedvéért.

— Ó, ez nem játék! kiáltott fel Bertti önérzetesen.

A mamánál sokkal lelkesültebben fogadta a tervet Misi pajtás.

— Ez már jeles gondolat, Bertti urfi! És aztán csak bizza rám a dolgot! Hét faluban sem tud senki madár-fészket nálamnál jobban kikutatni. Csodájára fognak járni a gyűjteményünknék.

Legelőször is nagy, lapos láda-félét róttak össze, beléje pedig apró rekeszeket csináltak. Minden tojást külön fognak elhelyezni, fölirással megjelölni.

— Gyönyörű lesz! És mindjárt kezdhettek a szelid házi szárnyasokon, mondá Bertti.

— Az én
majd ad tyuk

De biz' a

— Nem e

Bertti me
félre huzta

— Nem

sárkánnyal,
a tyuk-ól.

friss tojást.
jó csemege.

Bertti ne
Misi megma

tehát tartal
csak az üre

Egyik végén
fejnyi lukac

csölik a hig
jó és nagyo

Ezt Bertt
abban kissé

egészen ke
tyuk-ólban?

— Nevet
bad? szólt

májáé min
Annyi mint

Bertti ug
hozzá láttak

beszerzésé
volt a ladá

dulán ezzel

Mondom
ekkora ered

nem? — a
rülni; mikor

tört a tojás-l
Végre már
és emlegetni
kodja valak

— Az ám, biztatta Misi. A szakácsné majd ad tyuk-tojást, lud-tojást.

De biz' a szakácsné nem adott.

— Nem elpocsékolni voló az, mondá.

Berti meg akart haragudni, de Misi félre huzta és így szólt:

— Nem fogunk sokat törődni a vén sárkánnyal, Berti urfi. Hiszen tudjuk, hol a tyuk-ól. Majd keritünk onnan egészen friss tojást. Még nyerünk is vele, mert az jó csemege.

Berti nem értette meg mindjárt, de Misi megmagyarázta. A tojás megromlik, tehát tartalmát ügyesen ki kell üríteni és csak az üres héja kerül a gyűjteménybe. Egyik végén is, másik végén is gombostű fejni lukacskát furnak és azon át kiszür-csölik a hig nyers tojást. Ó az nagyon jó és nagyon egészséges.

Ezt Berti készséggel elhitte, de már abban kissé kételkedett, vajon szabad-e egészen kedvök szerint gazdálkodniok a tyuk-ólban?

— Nevetséges! Már hogy ne volna szabad? szólt Misi. Hát nem az urfi mamájáé minden tyuk, meg liba, kacsa? Annyi mint ha a Berti urfié volna.

Berti úgy félig-meddig elhitte, és így hozzá láttak a gyűjtemény első darabjainak beszerzéséhez. És néhány nap mulva már ott volt a ládában az első darab, mellette czédulán ezzel a felirással: »Tyuk-tojás.«

Mondom: kevés nap alatt jutottak el ekkora eredményhez. Mert hát — hogy, hogy nem? — a tojás kiürítése nem akart sikerülni; mikor Misi kiszürcsölte, mindig össze tört a tojás-héj; újabb tojást köllött szerezni. Végre már figyelmessé lett a vén szakácsné és emlegetni kezdte, hogy alig ha nem lopkodja valaki a friss tojást. De nem jutott

nyomára a dolognak és pár nap mulva, mondom, ott volt a ládában a gyűjtemény első darabja.

— No, ez nem valami ritkaság, mondá Berti. Tyuk-tojás ezrivel van mindenfelé; de hát kezdeni mégis csak kell valamivel.

— Persze, bizonyítá Misi. Lud-tojás és kacsatójás most nincs; de holnap majd szerzek veréb-tojást. Tudok fészket.

El is hozta más nap a veréb-tojást.

— Már van két darab, de egyik sem éppen nevezetes, mondá Berti. Lassan haladunk.

— Tudok ám ritkább fajtát is, mondá Misi. A grófi kert taván hattyuk vannak, azoknak a házikójában most bizonyosan van tojás a fészekben.

— Csak hogy azokból nem adnak. Nagyon féltik.

— No bizony! Bizza csak rám Berti urfi.

Berti rá bizta és Misi néhány nap mulva csakugyan hozott egy hattyu-tojást; de semmi kép sem akarta megmondani, hogyan jutott hozzá. Berti nyugtalanul kérdé:

— Misi te... Csak nem loptad?

— Soh'se firtassa az urfi. Megszereztem. Megvan, hát jól van!

Nem szívesen, de végre is bele nyugodott Berti és nagyon örült, mikor Misi így szólt:

— A Kántor Józsi azt mondja, hogy holló-fészket tud az erdőben. Ha akarja Berti urfi, a Józsi elvezeti oda.

Hogy ne akarta volna? A holló ritka és nevezetes madár. Csak a Kántor Józsi-ban nem bizott egészen, mert úgy ismerte, mint furfangos, de a mellett gyáva ficzkót. Előbb tehát kivallatta.

— De bizonyos-e, hogy holló-fészek?

— Hogy ne volna bizonyos... mikor magam láttam!
 — És láttad, hogy tojás van benne?
 — Mi volna egyéb?
 — Milyen?
 — Hát... izé... olyan kékes... vagy inkább szürke... majdnem fehér. No, hiszen meglátja az urfi, ha fölmászik a fára.

Kigyalogoltak tehát az erdőbe, ami hatalmas séta volt. De hát aki becses tudományos gyűjteményt akar össze szerezni, annak nem szabad a fáradozástól megijednie. El is jutottak a fához és csakugyan látni lehetett a jókora fészket fenn a magasban. Bertin azonban gyanakvólag nézett Kántor Józsiára. Erre a fára fölmászni nem tréfa dolog.

... JÓIZÜEN ELCSEVEGTEK. (Lásd a 39. lapon.)

— És azt mondd, hogy fenn voltál a fészeknél? No, nem igen tudom elhinni.

— Már pedig ami igaz, igaz. Ha Bertin urfi nem bizik magában és nem tud fölmászni, arról nem tehetek.

No, ilyen már csak nem engedhet magán száradni. Levetette a kabátját és neki gyürközött. Biz' az kemény munka volt,

mert a fából sok apró töredezett ág, mint holmi kis dárda meredt ki, a kemény repedezett kérge pedig ugyancsak felhorzsolta Bertinek a kezét. De végre mégis följutott a fészekhez és bele nézett.

— Hiszen itt nincs tojás, szólt bosszusan. Már kikeltek... apró csupasz holló-fiókák vannak a fészekben.

— Annál jobb, kiált. Hozza le őket, Bertin tanul beszélni... az lesz, ha beszélő madar.

Ez a gondolat hamar megtetszett és kivette hollót. Még azonban magával vigye-e? Talán a fészekbe a gyámolta

...
 inge, nadrágja pedig gett róla.

— No, ez ugyan szólt bosszusan is, megsziszegve is, és a vé. Mit bolondítottál el, fészekben?

Oly mérgesen rivalogott hogy ez megszeppenv

— Annál jobb, kiáltá föl Kántor Józsi. Hozza le őket, Berti urfi. A holló megtanul beszélni... az nagyon mulatságos lesz, ha beszélő madarat nevelünk.

Ez a gondolat hamarjában Bertinek is megtetszett és kivette az egyik sipogó kis hollót. Még azonban nem volt eltökélve, magával vigye-e? Talán vissza is tette volna a fészekbe a gyámoltalan kis madarat, de

ebben a pillanatban dühös vijjogással ott termett az anya-holló és vakmerően neki támadt a fészke megrablójának. Berti ijedten eresztette ki kezéből a kis madarat, mely lezuhant a magasból. Aztán szaporán menekült Berti, mert a holló veszedelmesen vagdosott a szeme felé. Gyorsan csuszott le a fán s mire lejutott a földre, mind a két kezéből patakozott a vér, az

... FESZÜLTEN LESVE NÉZTEK. (Lásd a 39. lapon.)

inge, nadrágja pedig rongyokban fityeggett róla.

— No, ez ugyan szép multság volt, szólt boszusan is, meg a fájdalom miatt sziszegve is, és a vérző kezét rázogatva. Mit bolondítottál el, hogy tojást láttál a fészekben?

Oly mérgesen rivalt rá Kántor Józsi, hogy ez megszeppenve felelé:

— Hát... hiszen én nem voltam fönn, csak azt láttam, hogy az öreg holló eteti a fiait... és gondoltam, hogy Berti urfi majd lehoz egyet-kettőt.

— No, ugyan sajnálom, hogy csakugyan ledobtam neked egyet.

— Ennek bizony nem veszem hasznát. Nyakát szegte a nagy esésben. Ott fekszik ni!

Bertinek szinte a szívébe nyilallott. A szegény kis madár csakugyan élettelenül hevert a földön. Berti olyan-formát érzett, mint ha gyilkosságot követett volna el. Nagyon kedvetlenül tért haza.

Másnap azonban kissé megvigasztalódott, mikor Misi pajtás azt jelentette, hogy egyik erdő-csász, hírére hallván a Berti törekvésének, szép sas-tojást hozott és jó pénzért eladja. Pénze édes kevés volt ugyan Bertinek — minek is ott falun, ahol se bolt, se cziarkusz? — de két szép fényes tizeskét már rég tartogatott s most készséggel oda adta a ritka kincsért. A sas a madarak királya, sas-tojás nem akad minden bokorban, ezért már érdemes áldozni.

Öröme és büszkesége azonban, sajna!... nem tartott sokáig. Mert amint a sas-tojást díszkedve mutatta a vén szakácsnének, ez nevetve mondá:

— No persze! Hiszen ez közönséges pulyka-tojás.

— Ugyan ne fecsegjen! Ismeri is maga a sas-tojást! förmedt rá Berti.

— Azt biz' én nem ismerem, de az urfi sem ismeri. Hanem a pulyka-tojást igen is jól ismerem. Ha tetszik, mutatok is vagy tizet. Van a kamarában.

Be is bizonyította, hogy igaza van. Berti dühös volt, szidta azt a gonosz kópé erdő-császt és már végkép elkekeredett volna, ha hűséges Misi pajtása másnap így nem szól:

— Hát mégis szerzünk sas-tojást. A grófi vadász beszélte, hogy a nagy Ördög-szikla oldalán sas-fészket látott. Kissé nehéz hozzá férni, de nem lehetetlen.

Délután már utban voltak az Ördög-szikla felé. A sas-fészket csakugyan megpillantották, de Bertinek nagyon megnyult az arca, mert az a fészek olyan helyen

volt a meredek szikla oldalán, ahova alig-alig lehet eljutni. Szédítő mélység tátongett alatta, aki ott lezuhan — halál fia.

— No, már ezt még sem próbálhatjuk meg, mondá.

— Dehogyan nem! felelé a vakmerő Misi. Én mezitláb lejutok oda, föl is kapaszkodom szépen.

Berti eleinte olyan-formát gondolt, hogy ezt nem szabad megengednie; de a ritka zsákmány utáni vágya mégis győzött. Misi tehát megindult a meredek szikla-falon lefelé és jó darabon baj nélkül haladt. Egyszerre azonban megcsuszott és rémült sikoltással bukott lefelé. Berti, aki fölülről nézte, ijedtében szinte megdermedt. Már azt hitte, vége az ő hűséges Misijének... De nem!... a vakmerő Misinek sikerült egy kiugró szikla-párkányban megkapaszkodnia. De onnan aztán nem mozdulhatott se föl-felé, se lefelé. És ha ellankad, elszedül s lebukik onnan, akkor igazán vége.

— Jaj, Berti urfi, szaladjon segítségért! kiáltá. Sokáig nem bírok itt fogózni.

— Csak fogózzál jól, felelé Berti remegő hangon. Sietni fogok... de hát nagyon messze vagyunk a falutól!

Nem tudom, melyiköknek volt kinosabb az az óra, mely azután következett. Berti lélekszakadva futott segítségért s mikor aztán több emberrel vissza tért, reszketve közeledett a sziklához. Hát ha Misi már lebukott?

— Én leszek oka a halálának! gondolá sápadozva.

De Misi még ott kuporgott és Bertinek nagy boldogságára, hosszú kötéllal segítségével szerencsésen föl huzzák. Nem történt semmi komoly baja. Persze, sas-tojás nélkül ballagtak haza.

Nem is k...
De még m...
legujabb g...
dott minde...

— Ninc...
Most már...
bizony...
bár csak to...
össze tépte...
halálát oko...
azután meg...
kém... v...
nyakát ne...
mes gyűjte...

— Deho...
a mama. C...
a komoly...
annak leg...
hoz, aztán...
képen leho...
mindig esa...

A megfej...
jutalom-nye...

„A te...

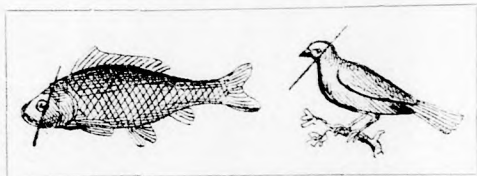
Irta Ma...
különös tel...
dr. Dulác...
ábrával és f...
köteve.

Nem is köllött Bertinek többé a sas-tojás. De még másféle sem. Abba maradt ez a legújabb gyűjteménye is. Őszintén elmondott mindent a mamának és felsőhajtott:

— Nincs szerencsém a gyűjtéssel . . . Most már éppen nagyon rosszul folyt. Meg bizony . . . ugy szegyenlem! Loptunk is! Ha bár csak tojást is, de az is lopás . . . Aztán össze téptem a holló fészeknél a ruhámat, halálát okoztam egy ártatlan madárkának . . . azután megcsaltak, oda veszett a két tizeském . . . végre pedig Misi majd hogy a nyakát nem szegte! Igazán nem is érdemes gyűjtemény rendezésébe belefogni.

— Dehogy, dehogy, kedves fiam! felelé a mama. Csak hogy más ám a játék, más a komoly cél. Aki komoly célra tör, annak legelőször is értenie kell a dologhoz, aztán ismernie az utját-módját, miképen lehet a cél elérni. Ezek nélkül mindig csak felsülés a vége.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A természet három országa.“

Irtó Martin. A magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta *dr. Dulácska Géza*; 32 táblán 262 színes ábrával és fa-metszetekkel; színes kemény táblába kötve.

A SZÉL VERSENYTÁRSAI.

HA nagyobb gyorsaságot akarunk kifejezni, azt mondjuk: »szél-sebesen«, »sebesen mint a szél«. És ezt jól mondjuk, mert gyorsaság dolgában a széllal bajos versenyezni.

Azaz, nem minden szél nagyon sebes. Az enyhe szellő, sőt még a közepesen erős szél is: nem halad valami meglepő gyorsasággal. De már az igazi szélvész, az valóban gyors legény, mert egy óra alatt harmincz, sőt harminczöt mértföldet halad. Ha tehát reggel megindul északon a Kárpátoktól, ebéd idejére már egész Magyarországon végig nyargalt és a déli határon Zimonyba érkezett.

Versenyezhet-e vele élő lény? Teljesen utól nem érheti senki, de bizony van, aki nagyon megközelíti. Ez pedig nem a büszke ember. Mert volt már ugyan olyan gyors lábu kengyel-futó, aki negyed-óra alatt egy mértföldet haladt, csak hogy az ilyen erő-feszítést nem bírja sokáig. Még a gyors lábu ló lehet a szél versenytársa, mert nagy sebességgel tud ugyan vágatni, de aránylag szintén csak kis darabon, aztán csakhamar lassítja a lépését.

A szél versenytársa két madár, még pedig a kisebbekből való: a fecske és a galamb. A fecske egy óra alatt huszonöt mértföldnyire röpül, a galamb husz mértföldnyire, tehát majd nem oly gyorsan, mint a legsebesebb szélvész. És a fecske is, a galamb is órákig bírja ezt az igazán szélesebb röpülést.

Ezt tudva, megértjük azt is, hogy a fecske és a vad-galamb az ő tavaszi és őszi vándorlásuk idején miképen jutnak át a tengeren Afrikába. Ha óránként husz-huszonöt mértföldet röpülnek, néhány óra alatt 150—200 mértföldnyi utat tesznek és így, ha fáradtan is, de átjutnak a tenger fölött Európából Afrikába vagy vissza.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 1-ső számában közölt kockarejtvény megfejtése:

F	E	R	I
E	L	E	K
R	E	G	E
I	K	E	R

Helyesen fejtették meg: Vizoly Blanka, Kis Károly, Subert Margit, Czukor Gyula, Jalsoviczky Irénke, Pilz Erika és F. (én tudom ugyan, hogy az az F. kicsoda, de ha ő nem írja ki egészen a nevét, én sem közölhetem. F. b.), Klain Zoltán, Loránt Ella, Strobl Irénke, Angermayer Béla, Häger Ottó, Arendt Emilke, Neményi Berta, Zwack Béla, Wagner Évike, Kazy Fannika, Szmetana Margit és Józsi, Koronthály Zoltán, Zubor Imre, Boros Emmike, Számek Margit és Zoltán, Fleischmann testvérek, Gyenes Zoltán, Spitzer Jolán és Fannika, Sass István, Groedel Lajos (beteg vagy, hogy czeruzával irsz? F. b.), Adler Margit, Keresztély Ernő, Mérey Ágosta, Kölber Anna, Basch Bözsike, Esterházy László, Kármán Jozefina és Miklós, Graner Márta, Stefi és Hilda, Ruffy Paula, Schippert Olga, Steiner Olga, Leo és Dezső, Lukácsy Lipót (ha a neved nem volt a lajstromban, jele, hogy leveled nem jutott el hozzám. F. b.), Szalkai Bandi és Pál, Hutter Lajos, Dobay Andor, Danielisz Margit és Jenő, Schröder Sándor és Keresztes Gyula, Kaszás Irén és Imre, Diemár Kálmán, Kövér Miczike, Armuth Erzs, Bachrach Mátyás, Lenck Emil, ifj. Kőrösi Károly, Szumrák Jenő, Kovátsnay Sándor, Fischl Izabella, Preisach Frida, Vilma és Lajos, Järmay Zoltán, Pávai Vajna Gabriella, Záborszky Mariska és Dezső, Spolarich Loncz, Szinyei Merse Jenő (örömmel olvastam, hogy már talpra álltál. F. b.), Lázár Mariska és Etelka, Joó Istvánka, Széphegyi Ferencz, Masjon Márta és Vilike, Ebeczky Gabriella, Eysner Frigyes, Bohrandt Lajos, Krivány Dénes és Jankó, Veisz Erzsike, Pollák Karolina, Vilmos és Lajos, Récesy Berta, Zakár Jenő, Stein Lajos, Benedek Dávid, Veress Gizike, Herendi Böske, Graefl Paula és Márta, Mándy Thyra, Dukesz Anna és István, Kalmár Rózsika, Heszke Irmus, Bogyay Ernő, Szilágyi Erzsike, Janny Rudolf, Gallatz Imre, Lőrinczy Mariska, Virághalmi Juliska, Horváth

Margitka, Herczeg Ilona és Albert, Lányi Rudolf, Hevessy Bella, Piroska, Lili és Oszkár, Kazy Livia, Kossaczky Gyula, ifj. Münnich Aurél, Rosenbaum Blanka, ifj. Kriegner Kálmán, Kálmán Margit, Farkas testvérek, Günther Mariska, H. Kiss Pál, Gerlóczy Edith, Gáldonyi Mariska és Miklós, Czagány Mariska és Misi, Gatter Frigyes, Nékám István és Ervin, Glück Erzsike és Emmike, Löwinger Ida, Barcsay Albert, Heines (?) Sándor (részben), Aranyossy Piro (?), Mészáros Ninuska, Jolánka és Matildka, Bolyó Pálma és Károly.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Lányi Rudolf*, *Vasváron*, kinek a jutalom-könyvet (*»Derek Ferkó«*, írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

A »Kis Lap« LII. köt. 26-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: *Grynaeus Ida*, *Masjon Márta* és *Vilike*, *Bachrach Mátyás*, *Lányi Rudolf*.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szedlacsek István. Kis-koru létedre magad nem folyamadhatz a neved magyarítása végett. A versikéd alá azonban bátrán oda teheted a »Szedres« nevet, mivel ez írói álnévnek tekinthető s ennek választása nem függ a hatósági engedélytől. Ha beválik a műved, örömet közlöm, mert a tárgya szép. — **Récsey Berta.** Csekély változtatással besoroztam. — **Széphegyi Ferencz.** Besoroztam. — **Sier Friczike.** A horvát nyelv tán a legszebb hangzásu a szláv nyelvek között s érdemes a megtanulásra. Hogy magyar fiu létedre ezen az idegen nyelven tetted le szép sikerrel a vizsgálatot, csak annál dicséretesebb. — **Novák Sárka és Lili, Vataj Miczi.** Köszönettel vettem a gazdag lev. b.-gyűjteményt s át is adtam annak a jó kis diáknak, aki a lev. b. árából szerzi be iskolai könyveit s tán még egy pár csizmacskára is telik neki. A lev. b. értéke művelődés-történeti. Mint a más nemzetek nyelve és szokásai érdekelnek bennünket, azonképen a lev. b. is. — **Girardi Margit.** Örülnék, ha az őszi hónapokban láthatnának a szerkesztői műhelyben. — **Mérey Oszkár.** Már csak inkább honi jeleseink életéből vett vonásokat és adomákat közölj a »Kis Lap«-ban. Egyébként azt az adomát *Jókai Mór* koszorus írónk már feldolgozta. A versed első strófája nem talál a gyermeki értelemhez. A nagy »pályázati hirdetés« a j. hóban jelen meg. — **Günther Mariska.** Ha be van sorozva, meg is jelen. Nem találnád igazságtalannak, ha a régebben beküldöttedeket mellőzném s a tiedet léptetném előre? — **Diemár Kálmán.** A gy.: két betűből álló egy mással-hangzó. A többi oly nehéz, hogy felnőtt s gyakorlott rébusz-fejtőnek is meggyűjtené a baját, annyira furfangosan vannak össze róva. A csillag-rejtvényben nem minden 5-ik, de minden 6-ik betűt köll kiolvasni. — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

